

KRITIKA

Konfuzni Svetovalec

ODER

Mile Korun: Svetovalec.

Režija Nina Rajič Kranjac.

Mestno gledališče ljubljansko.

Premiera 13. 10.

●●●●●

Pia Brezavšček

Druga premiera sezone v MGL je ponudila svojevrstno medgeneracijsko fuzijo ali bolje rečeno konfuzijo. **Nini Rajič Kranjac**, prodorni režiserki najmlajše generacije, so dali priložnost prve režije v večji gledališki hiši z lastnim ansambлом.

Naloga nikakor ni bila enostavna, saj je v režijo dobila debitantski dramski tekst legendarnega upokojenega režiserja Mileta Koruna – spopasti se je torej morala z »rešpektom«, hkrati pa hočeš nočeš premostiti tudi neogibno dramatično začetništvo v njegovem »katalogu burlesknih prizorov«, kjer so prenekatero domisljice kar malo za lase privlečene. Teksta Svetovalec se je sicer skupaj z ansambлом režiserka pogumno lotila: kar nekaj kataloških strani je bilo izpuščenih; kakšna arhaična spolno stereotipizirana vloga, kot je svetovalečeva tajnica, je bila čr-

tana; kak konec dopisan ali izpuščen; predvsem pa je bil v tej krstni uprizoritvi vrstni red »kataloških enot« popolnoma premešan. Glede na vsesplošen kaos, ki je na odru načrtno vzdrževan, tako v smislu nenehno menjujoče se eklektične ready-made kostumografije (**Andrej Vrhovnik**) kot načina igre, ki iz vsesplošnega dionizičnega rajanja sem ter tja poraja bolj definirane like in slike, bi bilo treba za večjo mero poantiranosti prizorov zarezati še odločneje. V nekaterih prizorih, denimo tistem z mladimi brezposelnimi »revolucionarji«, ki vdrejo v mojstrovo pisarno s praznimi transparenti, tako nismo prepričani, ali gledamo nekoliko ciničen pogled starejše generacije na mlajšo ali gre za samokritičen pogled mlade generacije same nase. Na videz se ta neodločnost kar preveč elegantno razreši v »resnici zgaranega delavstva«, ki ga s trepečim obrazom utelesi **Mojca Funkl** v delovnem kombinezonu in to je – seveda – tudi oprava režiserke, scenografke (**Urša Vidic**) in kostumografa ob poklonu.

Med markantnejše prizore, ki izstopajo, sodi denimo ironični narodno-zabavni resničnostni šov z **Gregorjem Grudnom** in **Mojco Funkl** ali pa tisti z monologom **Uroša Smoleja** v vlogi kapitalista s »kardashianovsko« spremljevalko (**Nina Rako-**

vec). Zanimiv v smislu večkratnega samonanašanja je tudi prizor, v katerem (zares) noseča **Nina Rakovec** sentimentalno sprejema »starčevske« modrosti, ki prihajajo skozi usta mladega **Domna Valiča**, ki impersonira glas samega Koruna.

Režiserka je v naslovno vlogo svetovalca, nekakšne (ponovno konfuzne) mešanice gostilniškega prijatelja, ki poslušča težave in postreže z bolj ali manj zdravorazumskimi nasveti, in grotesknega psihoanalitika, postavila **Gasperja Tiča**. Ta je oblikoval lik, ki ima razpon od dobrodrušnega, včasih žalostnega klovna vse do (samo)ironičnega zajedljivca. Na žalost pa v slovenskih komedijah, tudi če naj bi bile bolj burlesknega značaja, ne gre brez pokrajinskega, tokrat primorskega narečja, kar pripomore k dejstvu, da je glavni lik preveč lahкотen in tipski tam, kjer bi moral biti kompleksen. Uprizoritev nam, na čelu s scenografijo, ki s platenjem zaves in zidov postavlja gledališče znotraj gledališča, narekuje, da beremo lik svetovalca kot medij oziroma kanal do ljudi in njihovih zgodb, torej kot nekakšno metaforo za gledališče samo. To je domiselna režijski zastavek, ki pa, glede na dolgovečnost predloge, ki se ne more odločiti med burkaštvom in modrovanjem, o (tem) gledališču ne pove samo dobrih stvari. x